

במדינה

(המשך מעמוד 18)

מלט בחו"ל הוא 26 דולר. לזה יש להוסיף הובלה ימית 13 דולר. פריקה ומיסים 30 ל"י. היטל ביטחון של 20 אחוז, ו-25 ל"י דמי-השהיה בנמלים. סך-הכול — בין 230 ל-260 ל"י. איך אפשר למכור מוצר העולה 230-260 ל"י — ב-135 ל"י? אני בטוח שאם תקנה זו היתה מובאת בפני בית-המשפט, הוא היה פוסל אותה. חיפול. מי שהיה יכול לחסל את הי שערורייה הלאומית הזאת הוא שרה-אוצר פנחס ספיר, ששיחת-טלפון יחידה שלו עם שר המסחר והתעשייה היתה מאפשרת יבוא מלט חופשי למדינה. אלא שספיר הוא האחרון המעוניין בכך: יבוא מלט במחיר רשמי סביר — היה גורם להעלאת מדד-יורק הבנייה. וזה הדבר האחרון שספיר מעוניין בו: הקפאת המדד, אפילו באופן מלאכותי. חשובה הרבה יותר מבניית בתי-חולים. ביחוד בתקופת ערב-בחירות.

תליאביב

מוות בבכורה

שבועיים לאחר שבירכתה-השחייה החרשה נפתחה לקהל, טבע בה נער

שבועיים בלבד אחרי שבירכתה-השחייה החדשה שבבית-ברבור בדרום תליאביב נפתחה לקהל — היא נסגרה מחדש, בש"כ שער, — לאחר שתבעה קורבן רא"י שון: יהודה סופר, בן 12, טבע בה למוות. משפחתו, שביקשה לברר כיצד מת היי לך, לא נענתה. את הברכה ומפעיליה אפפה שתיקה מוחלטת: "עד גמר ההליכים המשפטיים שננקטו נגדי, נגד רכזיהספורט יהודה יעקובוביץ, ונגד מנהל-המשק יוסף אברהם — אין לי מה לומר", הגיב מנהל המקום יהושע שומר. השלושה יואשמו על-ידי המשטרה ב-גרימת-מוות מתוך חוסר-זהירות, אך שלא מתוך רשלנות פושעת. זאת לאחר שתקירת המשטרה העלתה כי כללי הבטיחות לא נשמרו בבירכה.

מזוהמים. בבירכה הועסקו, עם פתיחתה, שני מצילים, יעקב ואברהם ישעיהו. ביום האסון הופיע רק אחד מהם לעבודה. השני הודיע שהוא חולה. התנהלה הועיקה

אלא שקיים חשש רציני, שהבדיחות וההצחקות של שגיא ושחקניו יצטרכו לשאת את ההצגה לבדם. שכן העירום האינטגרלי עלול לפוצץ את ההצגה, ברגע שהצופה הדתי הראשון יחזה בה — ואולי עוד לפני כן.

מפיקי ההצגה מעוניינים מאוד שהקהל יזרום בהמוניו לראות את חמוקיה וחמור דותיה של לילי. אך הם מעוניינים עוד יותר שמישהו לא יוריד עליהם את הי מסך בטרם עת, ישלול להם את הרשיון, יסגור בפניהם אולמות, ושאר דברים דומים.

בשלב זה, המצב הוא תיקו: לילי מתכוננת להופיע בעירום, גם אם לא בערייה. אך האם ירשו לה הדתיים ל-הופיע ככה?

אם כן ואם לא — הסערה שתחולל הופעתה הצפויה, או היסולת — מובטחת. **סיפרה השבו לילי, שהיא בעצמה בתה של רופאה כללית, על המחזה הרפואי:**

קשה, קשה להיות כוכבת. הרבה יותר קל להיות אלמונית. החזרות על בני הדוקטור נמשכות משמונה בבוקר עד שאני נופלת מהרגליים — אחר הצהריים, או אפילו בלילה. הקפיצה אל הבימה לא היתה רק רצון מצדי להפגין בפני העם היושב בציון את גווי המפורסם, אלא פשוט לחוש את החוויה של להיות שחקנית. אמנם הרי פעתי כבר בסרט, אבל אני מוכרחה לומר שהצגה זה משהו אחר בכלל: מפרך ו-דורש וסוחט ותובע.

אוסף

מטומטמים

התפקיד שלי, כהפית שוודית, קוקו על כל הראש, שאיננה מבינה מילה עברית (מישהו אומר לי בעברית: "שתחנקי", ואני עונה לו באנגלית: "תודה"). הוא קליל ומשעשע.

אבל אחרי כל הבדיחות והעבודה הי קשה, אני משקשקת: אני יודעת בדיוק מה מצפים ממני, בת הדוקטורית, ומבני הדוקטור: שנהיה הצלחה כמו אחי הגנר רלי. וזו הזמנה גדולה.

ההצגה דורשת להראות את ילדי הי פרחים ההיפים כאוסף-מטומטמים פאר-אקסלנס. כולל את אנדורה, זאת אני. קשה לומר שזאת דעתי המדויקת על עצמי, ועל היפים בכלל. אבל מאחר שזה רצוני מה אלי שגיא — אני משחקת בדיוק מה שהוא רוצה. בוק כמוני עוד לא ראינו.

החברה בהצגה קוראים לי מילקשייק, מאחר שלדבריהם לא ראו כבר מזמן גוף לבן כמו שלי. וישנו גם המתח בעבודה. מתח, והיי תקלויות, והתנגשויות. אבל החברים מספרים לי שזה מקובל ורגיל ונורמלי בכל חזרה, אז אם כך זה בסדר.

נהרות

של דמעות

א' יך הגעתי למקום הזה, אתם שואלים?

פשוט מאוד: יום אחד צילצל הטלפון: "לילי, מחר ב-12 יש לך בחינה לתפקיד בהצגה", הודיע הסוכן שלי.

הלכתי לבחינה שמחה וטובת-לב. כשהגעתי, נהיית עצובה ורעתי-לב: נוכח כמויות השחקניות הוותיקות והנור דעות שחיו בסבלנות בתור, ידעתי שאני מבזבזת את זמני לחינם.

גו טוב, טעיתי. אפילו אני מסוגלת לטעות לפעמים. הם דווקא קיבלו אותי. אני הייתי, למען האמת, בדיוק מה שהם חיפשו: משהו צלול ורענן. כן, זה אני. אבל את זה לא ידעתי עדיין אז, בי בחינה. רק אחרי כמה ימים צילצל אלי הסוכן שוב: "קיבלת את התפקיד", אמר. רק אז נבהלתי ברכינות. מה עשית, שאלתי את עצמי.

אבל מאז נרגעתי. אחרי ששפכתי נהרות של זיעה ודמעות, התרגלתי לשד, שהוא דווקא כל גורל כל-יך, ואני עובדת כמו כולם. ועם כולם.

אני נהנית מאוד מגבי עמרני, שמצחק כל הזמן, אפילו כשהוא כועס. הפרטנר שלי, מנחם עיני, הוא עליז, צבעוני, ו-מרענן, ואני חושבת שאנחנו ביחד צמד-חמד: הוא מרענן ואני צלולה. מה יכול להיות יותר נחמד?

הפה הגדול

שכ

מדרתה

מדינושל

מרתה העליזה כבר שיגעה לא פעם את ארצות-הברית, בשנתיים האחרונות.

תחילה נודעה בימי הוור, כשבעלה עוד כיהן בממשלה. אז נהגו עורכי-עיתון גים שונים לקבל צילצולי-טלפון בשעות הקטנות של הבוקר, אשת שרה-מישפטים היתה על הקו, ומסרה הוראות. "העלו אותה על הצלב!" פקדה על עורך עיתון בטכסאס, בדבריה על פוליטיקאי שלא מצא חן בעיניה ובעיני ניכסון. "חסלו אותו!" שיחותיה הליליות של מרתה הפכו לי אגדה. שימשו חומר לא-אכזב לפיליטור גים. אולם הם החמירו בהדרגה. בסתבר שהיא מטלפנת מבית-השימוש, כדי ש-בעלה לא יידע על השיחות. לאחר, נודע ש-בעלה פקד לנתק את הטלפונים שלה. כשעבר מיטשל מלישכת שרה-מישפטים למטה-הבחירות של ניכסון, עלתה מרתה לכותרות גדולות עוד יותר. אז לא היה ברור ממה היא מתרגשת. והיה נדמה ש-היא קצת מטורפת. כיום, אחרי כל הגילוי יים שמיטשל כינה אותם, "זוועות ווטרגייט", קיבלו המאורעות ממדים חדשים.

שעיר לעזאזל

שיא הפרשה קרה המיקרה הבא: מרתה מיטשל ניסתה לטלפן. שומר-הראש שהופקד עליה הסתער עליה, וקרע את הטלפון מתוך הקיר. מרתה התנגדה ב-כוח. שומר-הראש ותחבירו הפילו אותה ארצה, ותקעו לה זריקת-הרדמה לתוך הי חלק העדין ביותר של גופה. לאחר מכן הועברה מרתה למוסד. הדבר עורר, כמובן, סקרנות רבה והר-בה תגובות מבזבזות. איש לא העלה על

כ' מה שהיה חסר כדי שפרשת ווטרגייט תקבל מימד מרתק נוסף היה:

בפני צופי-הטלוויזיה, המבלים מזה כמה חודשים שעות אחדות בכל יום לפני הי מקלטים ועוקבים אחרי הסיפור הבלשי המרתק, הופיעה עד כה סידרה של צערי רים הדומים זה לזה. היתה זאת צרה צרורה, מבחינת הבימוי. אף אחד לא דמה לפושע, אף אחד לא דמה לשריף, אף אחד לא דמה לאקדחן הטוב. כולם אותו הדבר: צעירים חלקים, לבושים היטב, בני משפחות טובות, חניכי האוניברסיטאות הטובות ביותר, גמישים, קליל-לשון, משופי שפים, שידעו להתחמק מכל שאלה ולת-רק כל שרץ. היו אלה יועצי הנשיא ניכ-סון, עורכי-דין, פוליטיקאים, בלשים. בלי פלפל.

איך אפשר להציג סידרת בלשים בלי אשה? אפילו אשתו של עדי-המלך, ג'ון דין הנכד, לא מילאה את החסר. היא יש-בה בלונדית ויפה, מאחורי בעלה, והגישה לו כוסות מים. כדי לבלות עימה ירח-דבש, הוציא בעלה כ-40 אלף דולאר מ-קופת הבחירות של ניכסון. אבל הגברת דין לא דיברה. עכשיו, סוף סוף, יש סיכוי לאשה מדברת.

לא בלונדית יפהפיה, אמנם. אבל שחק-נית-אופיי משגעת.

העלו אותו על הצלב!

א' להכיר: מרתה מיטשל, אשתו של שרה-מישפטים לשעבר, שעמד בראש הי מערכת לבחירתו של ניכסון.

קורבן סופרי

חבטה מיטתורית

ממלא-מקום למציל החסר, ורק אז נפתחה הברכה לקהל.

הזהירות לא הועילה: בחמש אחר הצה-רים נתגלתה על קרקעית הברכה גופתו של יהודה.

שכניה של משפחת סופר, בשכונת-עוזא הצמודה לשכונת-התקווה, סיפרו כי מיה-ברכה היו מזוהמים ודלוחים באותו יום, ולא ניתן היה לראות את הקרקעית. יוסף אברהם סיפר כי המים היו צלולים.

ללא קשר. "אחרי האסון בא אלינו יו-סף אברהם," סיפרה האם השכולה, "ואמר (המשך בעמוד 26)